

Elden

Den är vår äldsta vän, elden, äldre än hunden. Fram till för hundra år var enda sättet att hålla sig varm under kalla nätter att tända en eld. Från början brann den på några stenar på marken, senare kom spisar, eldstäder, kakelugnar och kaminer - men elden är densamma. Den värmd oss och var vårt sällskap men behagligt sprakande och mjukt, levande ljus. Levande eld gör ett rum till ett hem. Skall man sälja en bostadsrätt finns det inget som förför kunderna så effektivt som en sprakande brasa. Den signalerar hemtrevnad, mys. Jag bor i ett gammalt hus och en av kakelugnarna finns kvar, och vi har renoverat den. Problemet är att den är så effektiv att våningen, som normalt har en behaglig temperatur, snabbt blir överhettad om man tänder den. Speciellt om man har gäster hemma, som ju också värmer upp. Men på landet, när man kommer ut på våren eller hösten, har kakelugnen kvar sin gamla betydelse. Inomhus är det råare än ute. Det första man gör är att tända brasan, lite försiktigt i början, så att inget spricker. De elektriska kaminerna hjälper till men det mesta av värmen som krävs för att göra stugan beboelig kommer från kakelugnen. Den står mitt i huset och värmer både köket och kammaren och värmen från skorstensstocken värmer övervåningen. Där är den en nödvändighetsartikel, som diskmaskinen i stan. Men till skillnad från sådana maskiner sprider den trivsel och väldoft snarare än buller och kemiska dofter. Och även på natten, när man inte längre eldar, sprider den värme. När man stiger upp på morgonen är det svalare i huset men kaklet på ugnen är fortfarande behagligt ljummet. Det första man gör är att slänga in några vedträn. Snart är det behagligt varmt igen, och morgonkaffet, framför elden, smakar godare än någon annanstans. Och själv är man, när man sitter där, en klokare, bättre människa.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Peter Dickson med Poeter.se id #26659 innehar upphovsrätten